

FECSCKE CSABA

Kopott emlékmű

*paraszt volt földbözragadt
akinek a föld a mindene
egyszerű volt és durva akár a vászon
nem a szerelem nemzette őt józan
megfontolás a mindenén túlnövő
kegyetlen remény*

*megszenvedte a háborút
bullatta vérét ahogy mondták a
házáért de ő csak a bőrét mentette
ahogy tudta testébe fúródott egy
lövedék ám életben maradt kézbe
foghatta újra a kaszát ekeszarvat*

*ami vele történt tragikus félreértés csupán
aminek a neve történelem kisember volt
paraszt az utolsók közül aki még a földnek élt
amelyből vétetett amelyért ütni
ölni tudott volna Számély ez volt a neve
amit kimondva mintba törkölybe kortyintánál
nem volt szava a világhoz az ő szavai
a barázdák voltak a megművelt földek*

*napcserezette arca kikopott a világból
ne kérd számon fiaitól ki volt ő
ne kérd számon senkitől mert róla vall ez a földdarab
az utolsó mely végül mégis a jövőnek hazudott
idegen szándékok prédája lett*

Öregember

*álmomban is megérezem a hóesést
a puha talpú hópelyhek halk
csoszogását az udvaron háztetőn
csörren szinte üvegcserepként
a rózsza szirma ha lehull a felelőtlen szél
egyetlen mozdulatától felhangosodnak
bennem a pusztulás hangjai darázsúgás
süketülő fülemben egy régi nyárból
mert voltak nyarak valaha asszony mosolyú
szőke nyarak tompuló érzéseim áldozatává
váltak lassan itt minden befelé nézek
ott van az én elpusztult birodalmam
nem tudom az emlékezés kegyelem-é
vagy büntetés az élet akaratlan meghosszabbítása
foggal-körömmel ragaszkodom mindenhez
ami az enyém az enyém lehetett volna
a világ egy öregember számára a legbecsesebb
hagyjátok hát őt rigolyárral önző szeretetével
méltósággal szabadulhasson meg
fogva tartó kötelekeitől*

[*Fecske Csaba versei*]

Nem volt hely

egy farönkön ültünk a
 kőnépű barokk kastély mögött
 türelmes égerfák alatt a te városodban
 ebben az álmos szürke kisvárosban
 ahol mindenki ismer mindenkit
 s szemet szúr egyből az idegen
 régen találkoztunk már bőrünknek
 volt mit mesélni soha olyan józű
 cigaretták mint azok ott veled soha úgy
 mell mint pulóvered alá bújt tenyeremnek a tiéd
 nem hízelgett még kívántalak nagyon
 te is kívántál örültek voltunk mindent
 egy lapra tettünk föl megláthattak volna
 talán meg is láttak beljebb mentünk
 a ritkás erdőbe de nem volt szerencsénk
 itt csalán ott vadszeder amott nyiladék
 alová messziről belátni a folyóparti töltésen
 kamaszok borgásztak elszaladt az idő
 nem találtunk helyet azóta sem
 se idő se hely

FECSCKE CSABA (1948) Miskolcon élő költő, író, publicista. Legutóbbi kötete: *Visszalopott idő* (2008).